

ALKY VÍDEŇÁKOVÉ NAROZENINY A CO JIM PŘEDCHÁZELO

1.- 14.leden 2012



Prosbou o nezbytnou toleranci, pochopení a nepodezírání ze snahy ulejšvat se, jsem zakončil zkoušku. Požádal jsem o to s upozorněním, že nikterak nechci poučovat ani převychovávat, ale prostě proto, abychom ke společnému působení nezbytnou vzájemnou důvěru dále prohlubovali a zbytečně ji nebourali. Pohnutkou k mé prosbě byla už ani nevím jaká, ale skoro jistě zbytečná drobnost po níž se trošku zajiskřilo. Podobně jako když jsem na předcházející zkoušce sám, možná zbytečně rázně, utnul nekonečné kecy od věci vedené na úkor konstruktivnější debaty při rozdělování úkolů při organizaci gořalkového koštu. Dohnala mě k tomu únava z celodenního vypjatého jednání a cestování, kdy člověk nemá za celý den čas něco pojest spolu se snahou dobrat se nějakého závěru v omezeném čase. Když to však srovnám s vyprávěním jednoho kámoša Rudolfa K. jak v diskuzi o potisku triček pro jejich cyklistický oddíl strávili téměř celou pracovní šichtu a tuto poradu ukončili závěrem, že každý má svůj návrh sepsat a doručit písemně, jsou naše jednání dost konstruktivní a věcné. Jejich nynějším závěrem sice bylo, že většina starostí se navalila na Petra Radocha, ale ten to znášal statečně a ke shodě sme došli. Pokud se moje tehdejší ostřejší výpady dokázaly někoho z přítomných dotknout omluvil sem sa, abychom mohli ve svornosti zasednout na pivko. Tehdy před týdnem, stejně jako tentokrát. Přitom se probíraly další nápady jak vylepšit slivovicový košt. Staňa Zahradský přepsal „nekonečnou“ písničku Slivovicovou od starého srandisty, dobrého člověka, zvěrolékaře Lojzy Marečka z jeho videoklipu z webu a eště k tomu vymýšlál jak vyrobit kulisu pálenice. Nebo použít nějakú živú? Prostě jedeme dál. Počítat s tým, že sa mezi patnácti chlapama neřekne nic trochu od plic sa nedá. Únava, není nálada, jeden má čas - druhý ponáhlá, ten by si radči zazpíval tú - ten zas druhú... Strések sa udělá jak nic. Radči ať sa řekne co komu leží na srdci než na sebe zhlédat. Samozřejmě trochu stravitelnú formú. Naštěstí sú to situace vcelku vyjímečné na rozdíl od zcela běžného špičkování a srandování.



Toho sme si užili dost' aj na vydařenéj oslavě kulatin našíj pomocnice a fynynky největší Alky D. Vídeňákové. Při domluvě na zkúžce sme sice pořádně nevěděli na kolik hodin sa budeme schopní v sobotu odpoledňa sejít. Nakonec ale dorazili k Budařom do cukrárny všeci na dohodnutú třetí odpolední včetně Jože Zahradského, který do téj doby mosel stihnút odbavit zabijačku. Omluvený býl enom Peťa Páč. Trošku sme sa zdržali přezpíváním trefně k tomuto účelu na míru Petrem Radochem přetextovaných písniček – našíj Lhoťáckéj a pohádkovéj Statistika nuda je. K tomu mě manžel oslavenkyně Jara podšívka Vídeňák před čtvrt rokem zaúkoloval, že mám Alči na klarinet zatrúbit „Cizinka na pobřeží“. Má ho ráda. Notových úprav mě nanosil, že sem si mohl vybírat. Začál sem hrát hned jak sme došli na Pastoračku, oslavenci začali proti plánu tancovat, tak sem sa snažil držat tempo. Jak už ale začíná pomáli ubývat dechu, málem sem zdechl. Potom sme zazpívali ty originální aranžmá tak procítěně, až to oslavenkyni trošku dojalo. Přitom sme popřáli a pooptúlali, dárky předali a po vyzvání zasedli.



Jak sme sa rozkúkali vidíme, že sme došli do najlepšieho. Cimbálová muzika Falešnica s Vojtů aj Štěpánem Radochovýma už pěkně rozehráta, rozezpívána. Popisovat jak hraje primující nevidící Radim Vojtek je zbytečné. Ta sa mosí čut. Čemu ale nerozumím je, jak si řídí muziku. A čemu už nadobro nerozumím, jak cítí tancující. Má každý svoje hřivny. My co máme trochu tych zpěvácckých sme sa s něma samozřejmě přidali. Zpívali sme ty naše aj ty, které si začínala muzika. Všiml sem si, jak Vojta za cimbálem primášovi našeptával které písničky by nám mohli jít. Samozřejmě sa dala aj hromada tych co netrénujeme. Šak nejsme úplně hlupí a na bárco si zpomeneme. Tak sme vydržali o chvílku dél než rodina, která o co spíš došla o to dřív odešla. Nakonec sme po velice příjemné pětihodinové besedě poděkovali a v klidu sa rozešli. A včl děkujeme eště jednů. Bylo to pěkné.



Václav V.Hájek ve druhé polovině ledna 2012